

Capitolul 4

Douăsprezece pietre în Ghilgal și douăsprezece pietre în Iordan

Două mărturii clare vestesc trecerea minunată prin Iordan:

- Mai întâi sunt luate douăsprezece pietre din mijlocul Iordanului, din locul unde preoții au stat cu picioarele lor (versetul 3); ele trebuiau așezate ca semn în primul loc de poposire al copiilor lui Israel în țară, acesta era în Ghilgal (versetele 19-24).
- În același timp în mijlocul Iordanului au fost așezate douăsprezece pietre (versetul 9), ca să fie acoperite de apele care vor reveni.

Cele douăsprezece pietre luate din Iordan (versetele 1-8)

Pietrele luate din Iordan și așezate în Ghilgal erau mărturie și semne pentru generațiile viitoare. Numărul «doisprezece» era corespunzător celor douăsprezece seminții ale copiilor lui Israel (versetul 5) și scotea în evidență unitatea poporului. Pe masa din sfântul locaș erau de asemenea *douăsprezece* pâini, ca să amintească de unitate. Adunarea (Biserica) are o parte mult mai frumoasă: acolo este numai *o singură* pâine, care de asemenea este un simbol al unității. Adunarea este trupul lui Hristos: «Pentru că noi, cei mulți, suntem *o singură* pâine, *un singur* trup» (1 Corinteni 10,17). Pâinea ne amintește totodată de moartea Domnului Isus și de trupul Său, care a fost dat pentru noi.

Pietrele mărturisesc simbolic despre faptul că credincioșii mai înainte erau morți în păcatele și fărădelegile lor, dar acum au fost aduși la viață împreună cu Hristos. Dumnezeu «ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus». El a făcut această lucrare «ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătate față de noi, în Hristos Isus» (Efeseni 2,5-7).

În continuare, cele douăsprezece pietre luate din Iordan ne arată clar, că din punctul de vedere al lui Dumnezeu întreg poporul a trecut prin Iordan, cu toate că două seminții și jumătate s-au întors după aceea înapoi. Poporul ceresc al lui Dumnezeu este un trup în Hristos. Această unitate ne este prezentată în epistola către Efeseni, legată

- cu învierea lui Hristos (Efeseni 1,19.20),
- cu sângele Său (Efeseni 2,13) și
- cu Duhul Sfânt (Efeseni 2,18; 4,4)

Aceste pietre luate din Iordan și așezate în țară ne învață că noi am înviat cu Hristos.

Cele douăsprezece pietre în Iordan (versetele 9-11)

O a doua mărturie vorbește inimilor noastre: douăsprezece pietre au fost așezate în Iordan, «în locul unde stătuseră picioarele preoților care purtau chivotul legământului» (versetul 9). Această a doua grupă de douăsprezece pietre ne arată, că noi am murit împreună cu Hristos. Toți răscumpărații, care au fost aduși la viață și înviați împreună cu Hristos, sunt făcuți una cu Hristos și în moarte.

Adevărul despre unirea credincioșilor cu Hristos în moartea Sa se găsește de mai multe ori în Scriptură:

- La primul Paște în Egipt fiecare Israelit a mâncat dintr-un miel fript pe foc. Prin aceasta el s-a făcut una cu jertfa, al cărei sânge l-a protejat de judecată.
- Când preoții aduceau jertfa de pace, din jertfă mânca și cel care aducea jertfa. În felul acesta el avea părtășie cu altarul și se făcea una cu jertfa de un miros plăcut.
- La jertfa pentru păcat, care era arsă în afara taberei, cel vinovat (simbolic fiecare dintre noi în starea dinaintea întoarcerii la Dumnezeu) își puna mâinile pe jertfă. Prin aceasta el se identifica cu jertfa.

Înțelesul spiritual al Iordanului pentru noi este prezentat prin învățătura apostolului Pavel: «Înmormântați împreună cu El în botez, în care ați și fost înviați împreună cu El, prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, care L-a înviat dintre cei morți» (Coloseni 2,12). Practicarea acestui adevăr duce la un stil de viață sfânt, condamnând orice efect al păcatului în noi (Coloseni 3,5-11). Prin aceasta rezultă puncte comune cu circumcizia din capitolul 5.

Aceste două tablouri ale celor douăsprezece pietre arată credinței puterea lui Dumnezeu, care a înviat pe Hristos dintre morți, precum și locul credincioșilor dincolo de moarte, prefigurat în intrarea în țara Canaan. Cel mântuit are pe Hristos ca speranță: «Hristos în voi, nădejdea slavei» (Coloseni 1,27). Credinciosul posedă și viața lui Hristos: «Viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu» (Coloseni 3,3). Pentru credincios Hristos este totul (ca subiect al inimii lui) și în toate (ca putere a vieții) (Coloseni 3,11).

Soldații celor două seminții și jumătate (versetele 12-13)

Conform dispoziției lui Moise (Numeri 32,27), care a fost confirmată încă o dată de Iosua (Iosua 1,16), soldații celor două seminții și jumătate au trecut împreună cu frații lor Iordanul, ca să-i ajute în luptă. Cu toată promisiunea dată, din 110.000 sau înrolat la luptă numai 40.000. Cu regret și astăzi este tot așa, că interesele pentru lucrurile pământești răpesc credincioșilor energia spirituală, ca să câștige lucrurile cerești.

Iosua este înălțat în ochii lui Israel (versetul 14)

Dumnezeu a spus lui Iosua deja înainte de trecerea prin Iordan, că El îl va face mare în ochii poporului Israel (Iosua 3,7). Aceasta a făcut-o El acum, când chivotul legământului a ieșit din Iordan. Hristos, adevăratul Iosua, a fost glorificat de Tatăl Său: «Mare este gloria Lui în mântuirea Ta; L-ai îmbrăcat cu strălucire și măreție» (Psalm 21,5). Această glorie I-a fost dată după înfăptuirea lucrării la cruce. Dumnezeu «L-a înviat dintre morți și I-a dat glorie» (1 Petru 1,21).

Chivotul legământului părăsește Iordanul (versetele 15-18)

După ce tot poporul a trecut prin Iordan, chivotul legământului a fost scos din Iordan. El a venit primul și singurul în Iordan (Iosua 3,14) și a fost ultimul care a părăsit apele judecății și morții (Iosua 3,17). Hristos este atât «Cel dintâi și Cel din urmă» (Apocalipsa 1,17) cât și «Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul» (Apocalipsa 21,6).

Ghilgal, primul loc de poposire al taberei în țară (versetul 19)

Poporul se afla acum în Ghilgal în țara făgăduită, de partea cealaltă a Iordanului, care și-a reluat cursul obișnuit. Dumnezeu voia să pregătească poporul pentru luptă, înainte ca El să-l ducă la cucerire și luarea reală în posesiune a părții de moștenire.

Aducerea aminte de traversarea Iordanului (versetele 20-24)

Cele douăsprezece pietre, care au fost așezate în Iordan, au fost acoperite când apele Iordanului s-au reîntors la locul lor, «și s-au revărsat peste toate malurile sale, ca mai înainte» (versetul 18). În opoziție cu acestea, pietrele din Ghilgal erau martori vizibili ai trecerii prin Iordan pentru generațiile viitoare.

Pietrele din fluviu amintesc credincioșilor de lucrarea lăuntrică a lui Dumnezeu, care are loc față de suflet, fără ca ea să poată fi văzută din afară. Tot așa amintesc Adunării cât a suferit Hristos pentru ea, prin aceea că El a murit. Lumea nu L-a cunoscut pe Hristos, L-a pierdut ca Salvator și mai târziu Îl va cunoaște numai ca Judecător. Dar Adunarea, care este într-adevăr în lume, dar nu este din lume, se reîntoarce la fluviul morții, ca să privească pe Domnul ei și să-și amintească de El și de lucrarea Lui, «cum Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea» (Efeseni 5,25).

Capitolul 5

Pregătirea poporului pentru cucerirea țării

Acum ne sunt prezentate trei izvoare importante de ajutor, de care avem nevoie, ca să biruim pe dușmani și începând de acum cu ajutorul credinței să locuim în cer:

- Versetele 2-9: dezbrăcarea de trupul cărnii (acesta este înțelesul spiritual al circumciziei din Ghilgal)
- Versetele 10-12: să te hrănești din Hristos din cer (despre aceasta vorbește recolta țării)
- Versetele 13-15: să te așezi sub domnia lui Hristos (simbolizată prin respectul acordat de Iosua Căpeteniei oștirii Domnului).

Ghilgal și circumcizia (versetele 2-9)

După ce poporul a trecut Iordanul, el trebuia mai întâi să fie pregătit pentru luptă, înainte de a putea începe cucerirea țării. Această pregătire a avut loc în Ghilgal, locul circumciziei. Ghilgal era pe de o parte punctul de plecare și pe de altă parte punctul de strângere al poporului, ca de acolo să înceapă lupta împotriva dușmanilor și să înainteze (Iosua 10,15.43).

Însemnătatea circumciziei

Înțelesul spiritual al circumciziei ne este explicat de Coloseni 2,11-12: «În care ați și fost circumciși cu o circumcizie nefăcută de mână, în dezbrăcarea trupului cărnii, în circumcizia lui

Hristos; fiind înmormântați împreună cu El în botez, în care ați și fost înviați împreună cu El». Carnea a fost condamnată la cruce în moartea Domnului Isus. Acesta este înțelesul «circumciziei în Hristos». La întoarcerea noastră la Dumnezeu a fost aplicată această sentință a morții la noi. Prin botez exprimăm, că noi vrem acum să practicăm acest fapt: noi am murit împreună cu Hristos și de aceea nu mai reacționăm la dorințele cărnii.

Circumcizia după trecerea pustiei

Circumcizia poporului nu a avut loc în pustie (versetele 4-7) – pentru credincios un tablou despre lume după întoarcerea lui la Dumnezeu. Circumcizia nu este amintită în epistolele care privesc pe credincios ca aflându-se încă „în lume” (Romani, Evrei și 1 Petru).

Deci noi trebuie mai întâi să înțelegem crezând, că suntem una cu Hristos în moartea Sa (Iordan). După aceea trebuie să realizăm practic faptul că noi am fost așezați în El în locurile cerești (Efeseni 2,6). Așa putem înțelege puterea circumciziei lui Hristos, care ne-a eliberat din sclavia păcatului și de natura noastră veche descendentă din Adam. Această circumcizie a avut loc în Ghilgal. Ghilgal înseamnă prăvălire: «Astăzi am îndepărtat disprețul Egiptului de peste voi» (versetul 9).

Cuțitele de piatră

Carnea nu poate fi condamnată de carne. Iosua a trebuit să-și facă cuțite din piatră, ca să circumcidă pe copiii lui Israel (versetul 2). Pentru aceasta nu putea folosi nici o unealtă făcută de om – de exemplu din metal. Ieșirea din lume nu ne eliberează de obligația de a ne ține morți față de păcat. Principiul călugărilor constă în a se izola de lume, ca astfel să scape de ispitele lumii, respectiv să se supună forțat regulilor sau poruncilor ascetice, și în felul acesta să liniștească conștiința. Însă acest principiu nu schimbă pe om, ci în orice caz conduce la o mare sărăcie morală. Pentru a putea învinge în practică puterea lui satan, a lumii, a cărnii și a Legii este nevoie de puterea Duhului Sfânt într-o viață nouă în noi. Este viața lui Hristos Cel înviat, de partea cealaltă a morții.

Ghilgal: puterea și libertatea creștinului

Creștinul trăiește în lume și ia parte la suferința și bucuria existenței umane. Cu privire la simpatiile lui, ținta lui și viața lui el nu este *din* lume, cu toate că el este încă *în* lume. Hristos în el este subiectul inimii lui și energia vieții lui: «Hristos este totul și în toți» (Coloseni 3,11).

Tabăra lui Israel era în Ghilgal, și poporul trebuia mereu să se reîntoarcă acolo. În acest loc el a recunoscut prin circumcizie, că prin sine însuși nu putea birui, dar în Dumnezeu își găsește puterea pentru luptă. În Ghilgal stăteau cele douăsprezece pietre de aducere aminte de trecerea prin Iordan.

Pentru creștin este mereu necesară conștiința faptului că el a murit cu Hristos, ca să se țină mort față de păcat. Aceasta este taina puterii și a adevăratei libertăți a unui creștin.

Paștele și hrana poporului în Ghilgal (versetele 10-12)

Înapoia Ghilgalului se ascund alte adevăruri importante. Lepădarea (necurăției) cărnii (1 Petru 3,21) este taina fericirii sufletului și biruința asupra dușmanilor – dar ea nu hrănește inima.

Dumnezeu dă poporului Său – după circumcizie și după ce au fost vindecați (versetul 8) – o hrană care corespunde nevoilor lor și poziției lor în țara făgăduită.

Paștele

La început poporul a sărbătorit paștele corespunzător rânduielii inițiale în a paisprezecea zi a lunii întâi. Înainte ca ei să ia în posesiune moștenirea, și-au îmborsădit amintirea de eliberarea lor din Egipt. Dumnezeu a pregătit poporului Său o masă înaintea dușmanilor lui (Psalm 23,5). Înainte să înceapă lupta, poporul s-a odihnit în lucrarea unui Salvator și s-a hrănit din jertfa Sa.

Paștele și jertfa de pace sunt în Vechiul Testament simboluri potrivite serviciului divin creștin. Adunarea aduce prin Duhul mulțumire și închinare Tatălui. În privința aceasta ea se află în chip spiritual prin credință în cer. Despre aceasta, poziția nouă a lui Israel în Ghilgal, în câmpiile Ierihonului, este un simbol.

Hrana țării

În ziua următoare Dumnezeu a schimbat hrana poporului: mana a încetat și a fost înlocuită prin cerealele țării – azimele și boabele prăjite.

Poporul ceresc se hrănește din Hristos, care stă în cer la dreapta lui Dumnezeu. Despre aceasta amintește roada țării. Mana a fost înlocuită prin această hrană, atunci când poporul Israel a părăsit pustia și a intrat în țara făgăduită. În opoziție cu aceasta Hristos este pentru noi în același timp hrana noastră ca mana pe drumul prin lumea aceasta și ca cerealele țării. Noi suntem solicitați ca prin credință să trăim în Hristos în locurile cerești.

Rezumând se poate spune:

- Noi ne hrănim prin aducerea aminte de Hristos Cel răstignit și mort: aceasta este paștele.
- Noi savurăm izvoarele de ajutor ale harului lui Hristos, ca să hrănim sufletele noastre în pustia acestei lumi: aceasta este mana.
- În sfârșit noi putem de asemenea – desigur nu în același moment – să ne bucurăm de Hristos, în care se împlinesc planurile dumnezeiești și gândurile veșnice ale lui Dumnezeu. Cu El avem parte de binecuvântările cerești ca hrană pentru sufletele noastre: acestea sunt boabele prăjite ale țării Canaan.

Hristos, Căpetenia oștirii Domnului (versetele 13-15)

După ce poporul a ajuns să savureze hrana lui Dumnezeu a venit ultima pregătire pentru luptă, și anume înaintea Ierihonului, un tablou al forțelor unite ale dușmanului.

Iosua, omul credinței și căpetenia oștirii lui Israel, trebuia să întâlnească pe Căpetenia oștirii Domnului, pe Hristos Însuși. Acesta era un moment solemn, care amintește de aceeași sfințenie ca la rugul aprins (versetul 15; Exod 3,5). Acela, care S-a prezentat lui Moise cu cuvintele «Eu sunt Cel ce sunt» (Exod 3,14), S-a coborât atunci în maiestate, sfințenie și putere, ca să salveze

pe poporul Său din Egipt. Acum El S-a așezat în fruntea oștirii lui Israel, ca să conducă lupta împotriva dușmanilor poporului din țară. Hristos este «Capul oricărei stăpâniri și autorități» (Coloseni 2,10) și Dumnezeu «a supus toate sub picioarele Lui» (Efeseni 1,22). Înainte ca creștinul să înceapă lupta împotriva «puterilor spirituale ale răutății în locurile cerești», el este solicitat să se întărească «în Domnul și în puterea tăriei Lui» (Efeseni 6,12.10).

Toiagul lui Moise, un simbol al autorității dumnezeiești, sub care poporul Israel a trecut prin Marea Roșie, a fost înlocuit acum prin sabie, un simbol al judecății dumnezeiești, care a garantat biruința în Canaan. Izraeliții au părăsit Egiptul ca niște oi și sub autoritatea toiagului lui Moise au fost conduși în pustie ca o turmă a Domnului (Psalm 78,52). Acum erau un popor de războinici, care sub Căpetenia oștirii trebuiau să cucerească țara.

Iosua s-a aruncat în adorare înaintea îngerului Domnului și s-a supus poruncii Lui. Această scenă este un tablou anticipat al judecății finale. La începutul cărții Apocalipsa apare Hristos, Fiul Omului, ca Judecător. O sabie ascuțită, cu două tăișuri, iese din gura Lui (Apocalipsa 1,16). Această întâmplare din Iosua 5 descrie deci începutul judecății, când Cel credincios și adevărat, șezând pe un cal alb, va porni la luptă cu armata Sa cerească (Apocalipsa 19,11-16).

Această luptă are un caracter solemn. Însușirile judecătorești ale lui Hristos arată felul în care va trebui să lupte poporul, pentru ca Dumnezeu să poată lucra în mijlocul poporului Său ca și Căpetenie supremă.